



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobce: **F. M., XXX**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Machem
sídlem Slezská 3, Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. září 2025, č. j. MHMP 968349/2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 30. září 2025, č. j. MHMP 968349/2025, , se ruší, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 13 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku, do rukou Mgr. Petra Macha, advokáta.

Odůvodnění:*I. Vymezení věci*

- [1] Žalobce dne 6. 8. 2025 podal k Úřadu městské části Praha 16 (dále též „*povinný subjekt*“) žádost o poskytnutí úředního záznamu o přestupku a fotografií obsažených ve spisu pod sp. zn. P16-142172/2025/DA. Tato žádost byla rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 19. 8. 2025, č. j. P16-153897/2025/OOS, odmítnuta. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které bylo dne 30. 9. 2025 napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto.
- [2] Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval, že v daném případě nelze aplikovat zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „*informační zákon*“), jelikož žalobce má možnost požadované informace zjistit nahlížením do spisu. Sice je mu známa příslušná judikatura správních soudů, dle které má žadatel možnost získat konkrétní dokumenty na základě podání žádosti dle informačního zákona, a to i tehdy, když jsou tyto součástí správního spisu. Jelikož však žalobce žádal o to, aby mu byla poskytnuta podstatná část daného spisu, dospěl žalovaný k výše uvedenému závěru, že odmítnutí žádosti bylo v souladu se zákonem.

II. Žalobní argumentace

- [3] Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nesouhlasí s hodnocením žalovaného, který uvedl, že vyžádané informace svým rozsahem tvoří „podstatnou část spisu“. Nepřezkoumatelnost tohoto hodnocení vyplývá z toho, že povinný subjekt ani žalovaný nespécifikovali rozsah daného spisu. Není tedy zřejmé, jaký přesný podíl požadované informace představují.
- [4] K tomuto žalobce připomíná, že dle judikatury existuje možnost poskytnout část spisu právě na základě informačního zákona, a to v případě, kdy jsou splněny následující dvě podmínky. Zaprvé je zapotřebí přesně specifikovat požadovanou informaci. Zadruhé nemůže být poskytnut celý správní spis ani jeho podstatná část.
- [5] Žalobce rovněž namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zdůrazňuje, že v rámci podané žádosti přesně vymežil, o jaké dokumenty žádá. Jednalo se o „úřední záznam o přestupku“ a dále o „fotografie“, přičemž obě položky označil příslušnou spisovou značkou. Dodává, že spisová dokumentace obsahuje pouze jednu sadu fotografií. Žalobce rovněž uvedl, že je mu „známo, že v předmětné věci je vedeno správní řízení, proto se také o věci dozvěděl. Předpokládá proto, že spis musí být podstatně obsáhlejší a požadované dva dokumenty musí tvořit jeho pouhou minoritu“.
- [6] Dále se žalobce vymezuje vůči tvrzení povinného subjektu, který v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že ze strany žalobce nebylo specifikováno, jaká konkrétní informace má být obsahem požadovaného úředního záznamu nebo co přesně má být na vyžádané fotografii. Žalobce argumentuje, že pokud povinný subjekt v žádosti uvedenou specifikaci požadovaných informací považoval za nedostatečně určitou, přičemž žádost shledával nesrozumitelnou, nejednoznačnou či příliš obecnou, měl postupovat ve smyslu ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona a vyzvat žalobce k doplnění žádosti. Tato výzva měla předcházet odmítnutí žádosti podle § 2 odst. 3 daného zákona. Postup, kdy by žádost byla rovnou odmítnuta dle § 2 odst. 3 informačního zákona, není dle žalobce možný, jelikož nebyl požadován celý spis ani jeho podstatná část. Toto dle žalobce plyne ze skutečnosti, že žádal jen o dva dokumenty. Žalobce následně označil daný požadavek povinného subjektu za

formalistický, jelikož dle žalobce „je zřejmé, že na úředním záznamu o přestupku je popsáno zjištění ohledně přestupku (obsah úředního záznamu je obecně stanoven právním předpisem) a fotografie zachycují příslušné přestupkové jednání“.

- [7] Žalobce připomíná, že důvodem odmítnutí žádosti povinným subjektem nebyla nedostatečná určitost žádosti. Odmítnutí bylo totiž zdůvodněno ustanovením § 2 odst. 3 informačního zákona. Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že požadované dokumenty představují podstatnou část správního spisu. Nenavázal tak na tvrzení povinného subjektu ohledně nedostatečné určitosti požadovaných informací. Žalobce proto shledává, že dostatečně určitě uvedl, jaké dokumenty požaduje. Pokud by tomu tak nebylo, žalovaný by neměl možnost tvrdit, že příslušné dokumenty představují podstatnou část správního spisu.
- [8] Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 As 128/2024-48, kde se uvádí, že na základě informačního zákona lze požádat o poskytnutí oznámení o přestupku, a to včetně úředního záznamu. K tomuto žalobce dodává, že jím požadované dokumenty „nijak nevybočují“ z rámce, o kterém Nejvyšší správní soud pojednává. Podotýká, že v odkazovaném případě požadované dva dokumenty představovaly celý správní spis, a přesto Nejvyšší správní soud rozhodl výše uvedeným způsobem.
- [9] Dále žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2025, č. j. 10 As 224/2024-42. V něm bylo shledáno, že dle informačního zákona lze žádat také o informace širšího rozsahu.
- [10] Z výše uvedených důvodů žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět žalovanému.

III. Shrnutí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí

- [11] Povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že žalobce požadoval poskytnutí předmětných dokumentů, když tento zároveň uvedl, že není účastníkem řízení, z jehož spisu dokumenty pochází, a proto o ně žádá prostřednictvím informačního zákona.
- [12] Z toho důvodu se povinný subjekt zabýval otázkou, zda lze vůbec na žalobcovu žádost aplikovat informační zákon, přičemž shledal, že nikoli. Povinný subjekt vycházel z ustanovení § 2 odst. 3 informačního zákona, kde se uvádí, že tento zákon nelze použít v případech, kdy poskytnutí informace upravuje zvláštní zákon. Dále dovodil, že takovýmto zvláštním předpisem je v daném případě zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“, či „s. ř.“). K povaze institutu nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-5, a ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53.
- [13] Dále povinný subjekt cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2023, č. j. 1 As 204/2022-30. Uvádí, že „[t]ento rozsudek lze vztáhnout i na právě projednávanou věc, kdy žadatel chce zaslat úřední záznam o přestupku a fotografie ze spisu P16-142172/2025/DA, aniž by konkretizoval, jakou informaci má úřední záznam obsahovat, či co má zobrazovat požadovaná fotografie. Především se žadatel domáhá podstatné části správního spisu, proto je na místě v tomto případě posoudit doručené podání jako žádost o nahlédnutí do spisu ve smyslu ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu.“

V případech, na které se vztahuje § 38 správního řádu, nelze aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím“.

IV. Shrnutí odůvodnění napadeného rozhodnutí

- [14] Žalovaný připomíná, že informační zákon má zajišťovat možnost výkonu práva veřejnosti na přístup k informacím pocházejícím z veřejného sektoru. Z ustanovení § 2 odst. 3 informačního zákona dovozuje, že žalobce nemůže libovolně volit režim, v rámci kterého se chce s předmětnými informacemi seznámit. Uvádí, že „[j]e-li žádost na informace svou povahou žádostí o nahlížení do spisu, typicky proto, že odvolatel chce prostřednictvím žádosti získat kopii celého spisu či jeho podstatné části, musí odvolatel věc řešit formou žádosti podle ust. § 38 správního řádu, nikoli cestou žádosti dle InfZ“.
- [15] Dále žalovaný uvádí, že souhlasí s povinným subjektem, že žalobcem specifikované dokumenty představují podstatnou část spisu.
- [16] Žalovaný rovněž pojednává o povaze práva nahlížet do správního spisu. Zdůrazňuje, že toto procesní právo je dáno pouze vyjmenovaným osobám. Jeho obsahem je totiž zásadně neomezený přístup k údajům, které se ve spisu nachází. Podotýká, že z žalobcovy žádosti je zřejmé, že se domáhá informací představujících podstatnou část spisu, a že zároveň není účastníkem daného řízení. Rovněž opakuje, že ustanovení § 38 správního řádu představuje zvláštní institut ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 3 informačního zákona.
- [17] Ve vztahu k možnosti nahlédnout do správního spisu dané jiným osobám než účastníkům řízení žalovaný uvádí, že dle § 38 odst. 2 správního řádu musí být k možnosti výkonu tohoto práva prokázán právní zájem nebo jiný vážný důvod svědčící osobě, která o přístup žádá. Zároveň je stanovena podmínka, že tímto nesmí být porušeno právo některého z účastníků řízení, dotčených osob ani nesmí být porušen veřejný zájem.
- [18] Žalovaný ve vztahu k výše uvedenému odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věcech 8 As 51/2019, 2 As 38/2007, 7 Ans 18/2012, 10 As 118/2018, 1 As 28/2010, 1 As 162/2014, 48 A 147/2017 a 6 As 63/2020.

V. Vyjádření žalovaného

- [19] Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že se neztotožňuje s tvrzeními žalobce, který namítá, že povinný subjekt předmětnou žádost nevyřídil postupem, který ukládá informační zákon. Jelikož tedy neshledává žalobu důvodnou, navrhuje soudu její zamítnutí.
- [20] Nad rámec argumentace obsažené v napadeného rozhodnutí, která se obsahově shoduje s vyjádřením žalovaného, tento uvedl následující.
- [21] Žalovaný ověřoval, jakou část správního spisu představuje žalobcem požadovaná informace, tedy zda se jedná o podstatnou část spisu. V takovém případě by totiž bylo možné žádost odmítnout dle § 2 odst. 3 informačního zákona ve spojení s § 15 téhož zákona. Uvedl, že na základě informací uvedených ve sběrném archu daného spisu byl spisový materiál ke dni podání žádosti (6. 8. 2025) tvořen 14 listy. Dokumenty, které žalobce žádal pak představovaly 8 listů tohoto spisu, což odpovídá více než jeho polovině. Žalovaný na tomto místě odkazuje na přílohu č. 2 svého vyjádření, která obsahuje předmětný spis, z něhož pocházejí žalobcem žádané informace. K výše uvedenému žalovaný dodal, že tak jde o situaci, kdy je žádost zapotřebí odmítnout dle § 2 odst. 3 informačního zákona.

- [22] Dále žalovaný reaguje na judikaturu, o jejíž závěry žalobce opřel svou žalobní argumentaci. Jedná se o rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci 1 As 128/2024 a ve věci 10 As 224/2024. Dle žalovaného však nelze tyto rozsudky na nyní posuzovaný případ aplikovat, jelikož se nejedná o skutkově obdobnou věc. V odkazovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud posuzoval případy, kdy *„povinné subjekty na předmětné žádosti (...) reagovaly pouhým sdělením o nutnosti postupovat podle § 38 správního řádu, a tedy se ve svém postupu neřídily podle InfZ, pokud ve věci nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 InfZ. Nejvyšší správní soud tedy v obou instancích vyhodnotil, že jsou povinné subjekty povinny postupovat podle InfZ bez ohledu na to, jaká dokumentace a v jakém rozsahu je žádostí vyžadována“*. Žalovaný došel k závěru, že povinný subjekt výše formulovanou podmínku naplnil. Povinný subjekt totiž vyřídil žalobcovu žádost postupem podle informačního zákona. Své rozhodnutí, kterým žalobcovu žádost odmítl, odůvodnil ustanovením § 2 odst. 3 informačního zákona.

VI. Replika žalobce

- [23] V rámci podané repliky se žalobce vymezil vůči tvrzením žalovaného uvedeným v jeho vyjádření. Žalobce trvá na tom, že právní zakotvení nahlížení do spisu obsažené ve správním řádu nemůže vést k situaci, kdy povinný subjekt všechny žádosti odkazující na správní spis automaticky odmítne. Zdůrazňuje, že nežádal o celý spis, nýbrž o specificky vymezené dokumenty. Uvádí, že *„[n]ení rozhodné, že dokumenty jsou založeny ve správním spise – rozhodné je, zda žadatel žádá spis jako takový, nebo zda žádá pouze určité dokumenty, tzn. zda je žádost určitá“*.
- [24] Ve vztahu k žalovaným uvedené informaci o počtu listů spisového materiálu a počtu listů spisu tvořených žalobcem požadovanými dokumenty žalobce uvádí, že se jedná o nové skutkové a hodnotící důkazy. Namítá, že tyto nebyly zmíněny v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, a že jsou tak uplatňovány až v řízení před soudem. Proto daný postup žalovaného označuje za nepřipustný. Podotýká, že závěr obsažený v napadeném rozhodnutí byl vystaven právě na argumentaci, že vyžádané dokumenty představují podstatnou část spisu. Shledává jej však nepřezkoumatelným, jelikož neobsahuje žádné údaje o rozsahu správního spisu. V této souvislosti žalobce rovněž uvádí, že zatímco povinný subjekt v rámci svého rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který panoval v době vydání daného rozhodnutí, žalovaný ve vyjádření uvádí rozsah spisu „ke dni podání žádosti“. Žalobce toto označuje za problematické, jelikož rozsah spisu se mohl dále zvětšovat. To však žalobce vzhledem k tomu, že není účastníkem daného řízení, nemůže vědět. Dále žalobce uvádí, že ačkoli lze žalovaným vypočítávaný poměr v některých situacích považovat za „relevantní indikátor“, nesmí se jednat o jediné posuzované kritérium. Je zapotřebí zabývat se kvalitou žádosti, především tím, zda jsou konkretizovány požadované dokumenty, zda je požadován spis jako celek nebo zda se jedná o snahu obejít institut nahlížení do spisu.
- [25] Ohledně rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci 8 As 51/2019, který byl zmiňován žalovaným, žalobce uvádí, že v daném případě byly posuzovány zcela opačné skutkové okolnosti. Kasační stížnost byla totiž zamítnuta z důvodu neurčitosti žadatelem uvedených informací. Použitelný dle žalobce není ani rozsudek ve věci 7 Ans 18/2012. Rovněž v této věci byly požadované dokumenty určeny nekonkrétně.

- [26] Žalobce dále zdůrazňuje, že trvá na judikturních odkazech uvedených v žalobě, jelikož podaná žádost je s touto judikaturou v souladu. Nesouhlasí proto s žalovaným, že zamítnutí odvolání bylo v souladu s judikaturou.
- [27] Žalobce rovněž upozorňuje na absenci přezkoumatelného vysvětlení, v čem žalovaný shledává žalobcovu možné obcházení nahlížení do spisu, a z jakého důvodu vyloučil žádost z režimu informačního zákona. Žalobci není zřejmé, proč žalovaný argumentoval tím, že právo na informace představuje politické právo. Žádost nebyla totiž odmítnuta z důvodu politické povahy práva na informace.
- [28] Závěrem se žalobce vymezuje vůči tvrzení žalovaného o nemožnosti aplikace rozsudků Nejvyššího správního soudu ve věcech 1 As 128/2024 a 10 As 224/2024 na danou věc. Nesouhlasí s tím, že je nelze použít z toho důvodu, že zatímco v žalobcově případě bylo postupováno předvídatelně dle informačního zákona, v odkazovaných případech byl povinným subjektem vydán „pouhý přípis“. Dané rozsudky však dle žalobce primárně neřeší zvolenou formu. Hlavním obsahem je totiž pojednání o tom, jakou žádost lze označit za žádost podle informačního zákona a v jakých případech lze informaci obsaženou ve správním spise za použití režimu informačního zákona žádat. Dodává, že ve věci 10 As 224/2024 bylo požadováno oznámení o přestupku včetně příloh, přičemž Nejvyšší správní soud shledal danou žádost legitimní. V nyní posuzované věci se jedná o úřední záznam a fotodokumentaci tvořící jeho přílohu. Navíc žalobce nepožadoval jen obecně „přílohy“, ale konkretizoval, že se jedná o fotografie. Uvádí tak, že *„Nejvyšší správní soud (...) vyjasnil, že v případech obdobné formulace a obdobného rozsahu (...) se na takovou žádost zvláštní zákon (úprava nahlížení do spisu dle správního řádu) nevztahuje“*.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

- [29] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.
- [30] Dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu platí: *„Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce.“*
- [31] Dle ustanovení § 38 odst. 2 správního řádu dále platí: *„Jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.“*
- [32] Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel z toho, že žalobce v podané žádosti sám výslovně uvedl, že není účastníkem řízení, z jehož spisu pocházejí žádané dokumenty, obsah žádosti tak zjevně nesvědčil tomu, že by mělo být postupováno podle ust. § 38 odst. 1, 2 správního řádu, přesto z této skutečnosti správní orgány vycházely v odůvodnění svých rozhodnutí. Poněkud nekonzistentně pak působí zmínka o nekonkrétnosti žádosti v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, když zjevně neměla vliv na další správní řízení (žalobce nebyl vyzván

k upřesnění žádosti). Nicméně je nutné vycházet z toho, že na žádost žalobce bylo nahlíženo jako na žádost o nahlédnutí do spisu případně jako poskytnutí podstatné části správního spisu, nikoliv jako na žádost o informace. V tomto smyslu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, neboť tato zjištění a z nich plynoucí právní závěry nejsou nijak přiléhavě odůvodněny. Vzhledem k povaze soudního řízení podle informačního zákona soud sám prověřil, zda ty důvody, které byly naznačeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, věcně obstojí, a dospěl k závěru, že nikoliv.

[33] Základní pravidla týkající se nyní posuzované otázky shrnul Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2023, č. j. 1 As 204/2022 – 30, v bodě 20, takto:

„(...) právo na informace ze správního spisu náleží v plném a neomezeném rozsahu vždy účastníkům správního řízení a jejich zástupcům (a nově též podpůrci podle § 45 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku); jiným osobám jen tehdy, prokážou-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob. Nespadá-li daná osoba pod definici upravenou v § 38 odst. 1 a 2 správního řádu (respektive § 23 odst. 1 a 2 správního řádu z roku 1967), může sice žádat o informaci, která je součástí správního spisu, podle informačního zákona, avšak tímto způsobem jí bude poskytnuta jen taková informace, o kterou sama požádá; široce vymezené právo na přístup k celému správnímu spisu se zde neuplatní (více viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 – 106).“

[34] V kontextu výše uvedeného postupu, který shrnul Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, je v případě, že žadatel o informaci není osobou podle žádného z těchto odstavců, možno o poskytnutí dokumentů požádat skrze informační zákon. Z žalobcovy žádosti, která je součástí správního spisu, vyplývá, že žalobce svůj požadavek přímo vztáhnul k informačnímu zákonu, prostřednictvím kterého se informací dožaduje. Zároveň je však nutno zdůraznit, že tímto postupem je možné získat jen takové dokumenty, o něž sám žadatel požádá.

[35] Soud se dále zabýval tím, jak byly žalobcem požadované informace v podané žádosti konkretizovány, neboť i to byl důvod k neposkytnutí informace. Žalobce uvedl, že požaduje *„úřední záznam o přestupku a fotografie ze spisu P16-142172/2025/DA“*.

[36] V bodě 14 rozsudku ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39, uvedl Nejvyšší správní soud ke vztahu požadavku konkretizace žádané informace a rozsahu jí představovanému následující:

„Pokud se však týká informační žádost kompletního spisu či jeho podstatné části, není v takové situaci otázka konkrétního označení požadovaných dokumentů podstatná. Jak totiž plyne z již existující judikatury, vyhovět informační žádosti týkající se poskytnutí správního spisu lze nejen, pokud je požadovaný dokument konkrétně označen, ale především pokud nejde současně [o] kompletní spis či jeho podstatnou část (viz výše již citovaný rozsudek sp. zn. 1 As 51/2009, případně nověji taktéž již zmiňovaný rozsudek sp. zn. 10 As 118/2018).“

[37] Zdejší soud proto musel posoudit, jaký rozsah žalobcem požadované dokumenty představují ve vztahu k celému správnímu spisu, odkud jsou žádány. Jak

vyplývá z výše citovaného rozsudku, pokud by byl žalobcem žádán kompletní spis nebo jeho podstatná část, nebyla by specifikace dokumentů v žádosti relevantní. Soud se proto zabýval obsahem předmětného správního spisu, který mu byl poskytnut. Zjišťoval nejen poměr požadovaného úředního záznamu a fotografií k celému spisu, nýbrž i „informační hodnotu“ požadovaných dokumentů, kterou v kontextu daného spisu představují.

- [38] Dle údajů uvedených ve sběrném archu daného spisu soud zjistil, že ke dni podání žádosti (6. 8. 2025) spis obsahoval celkem 14 listů. Z obsahu jednoho z dokumentů obsažených v daném spise vyplynulo, že požadovaný úřední záznam se fakticky odlišuje od dalších dokumentů, které jsou ve sběrném archu spisu uvedeny s úředním záznamem a fotografiemi dohromady, a jsou tedy započítány do celkového počtu 8 listů.

„Při prošetřování přestupku správní orgán vycházel kromě oznámení přestupku z úředního záznamu, X, fotografie X, X, X a X.“

- [39] Z výše uvedené (soudem částečně anonymizované) citace soud zjistil, že je nutno ověřit, kolik stran (listů) tvoří samotný úřední záznam a přiložené fotografie. Požadovaný úřední záznam o přestupku má 1 stranu (tento údaj odpovídá i počtu stran uvedenému v záhlaví samotného dokumentu). Představuje tedy celkem 1 list spisu. Po úředním záznamu následují 2 strany fotografií. Jiné fotografie se ve spise nenacházejí, z čehož vyplývá, že se jedná o ty fotografie, které tvoří přílohu úředního záznamu, a které jsou žalobcem požadovány. Tyto mají 2 strany. Jelikož měl soud k dispozici pouze digitální verzi spisu, není možné s jistotou říci, zda se jedná o 1 či 2 listy spisu. Celkově však výše uvedené dokumenty představují 3 strany správního spisu, tedy 2 nebo 3 listy spisu. Dle názoru soudu však tato nejasnost nemá význam pro zjištění poměru požadovaných informací k celkovému rozsahu spisu. Soud tak tímto ověřením došel k odlišnému poměru žádaných dokumentů na celkovém obsahu spisu, než o jakém pojednával žalovaný ve svém vyjádření k žalobě.

- [40] Jak již bylo předesláno výše, soud se rovněž zabýval informační hodnotou požadovaných dokumentů. Zjišťoval, jaký význam mají v kontextu daného správního spisu. Kromě požadovaných dokumentů se v rámci spisu v době podání žádosti nacházelo dalších sedm dokumentů. Po provedené analýze jejich obsahu soud shledal, že se jedná o nosné podklady, které obsahují informace týkající se daného přestupku, jeho prokazování a jeho zhodnocení. Nebylo tedy zjištěno, že by požadované dokumenty vyčerpávaly celý informační rozsah daného spisu. Soud se proto nemůže ztotožnit s názorem správních orgánů, že tyto dokumenty představovaly „podstatnou část spisu“.

- [41] Soud se dále zabýval žalobcovým tvrzením uvedeným v replice, v němž namítal, že žalovaným uvedený výpočet poměru požadovaných dokumentů k celkovému rozsahu spisu představuje nové skutkové a hodnotící důkazy, jelikož byl tento údaj žalovaným uveden až v rámci vyjádření k žalobě, nikoli v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce uváděl, že jelikož žalovaný svůj závěr opřel o kritériu „podstatné části spisu“ představované žalobcem vyžádanými dokumenty, způsobuje absence tohoto výpočtu v rámci napadeného rozhodnutí jeho nepřezkoumatelnost. Soud shledal, že žalobce neměl možnost na tuto argumentaci jakkoli procesně reagovat. Výpočet totiž nebyl uveden ani povinným subjektem

v rámci jeho rozhodnutí ani jej neuvedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, ač oběma úřadům v době jejich rozhodování musela být tato skutečnost známa. Z toho důvodu nemůže soud k této části vyjádření žalovaného přihlížet. Jak ale bylo uvedeno výše, žalovaným poskytnutý výpočet i přesto neodpovídá výpočtu, ke kterému došel soud v rámci analýzy předmětného správního spisu, a tím tak posouzení podané žádosti. Nicméně vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí je rušeno pro nepřezkoumatelnost, nemá tento postup na posouzení žaloby vliv, a soud jej pouze konstatuje.

[42] Žalobce se dále vymezoval vůči závěru povinného subjektu, že v žádosti nebylo ze strany žalobce dostatečně konkretizováno, co má být obsahem požadovaného úředního záznamu, a co má být na požadovaných fotografiích. Dle názoru soudu není povinností žadatele uvádět konkrétní obsah, o němž se domnívá, že má být v požadovaném dokumentu. Tento požadavek nevyplývá ani z judikatury věnující se nyní posuzované otázce. Soud má tak za to, že žadatel v žádosti dostatečně specifikoval, jaké informace žádá, když uvedl, že požaduje „úřední záznam o přestupku“ a „fotografie“ ze správního spisu, jenž vymezil konkrétní spisovou značkou. Trvat na tomto požadavku pak má soud za absurdní – právě proto přece žadatel požaduje poskytnout informaci, neboť neví, co je obsahem takové informace.

[43] K žalobcově odkazu na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech 1 As 128/2024 a 10 As 224/2024 soud uvádí, že ačkoli se v obou případech jednalo o skutkově poněkud odlišnou situaci, jelikož na žadatelovu žádost povinný subjekt reagoval přípisem a na rozdíl od nyní posuzované věci ji neodmítl, obsahují oba rozsudky závěry, ze kterých lze vycházet i v žalobcově věci.

[44] Žalobce rovněž uváděl, že povinný subjekt byl v případě, kdy podanou žádost shledal nedostatečně vymezenou, povinen zvolit postup dle ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona, kde se stanoví: „*v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti*“. Soud z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu seznal, že povinný subjekt skutečně měl za to, že žalobce nekonkretizoval, jaká informace má být obsahem požadovaného úředního záznamu, a co má být na požadovaných fotografiích (strana 3 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí). V takovém případě by byl skutečně namísto postup podle ust. § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona, nicméně vzhledem k tomu, že rozhodnuto bylo jinak, jak plyne z další části odůvodnění, bere soud toto konstatování pouze jako nepřesnost nemající reálný důvod pro vydání rozhodnutí (žádost byla odmítnuta z důvodu jejího posouzení jako žádosti o nahlédnutí do spisu a z toho důvodu, že se žalobce domáhá podstatné části správního spisu).

[45] Dále bylo v žalobě poukazováno na to, že povinný subjekt sice argumentoval nedostatečnou konkretizací požadovaných dokumentů, avšak ve výroku rozhodnutí svůj závěr o odmítnutí žádosti opřel o ustanovení § 2 odst. 3 a § 15 informačního zákona.

[46] Dle ustanovení § 2 odst. 3 platí: „*Zákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní*

zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“

[47] Soud tedy shledal, že povinný subjekt v rámci odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žádost posoudil jako žádost o nahlédnutí do spisu dle § 38 odst. 1 správního řádu. Dodal, že není možné použít informační zákon v případech, na které se vztahuje ustanovení § 38 správního řádu, jelikož se jedná o zvláštní právní předpis. K tomuto soud odkazuje na výše citované závěry Nejvyššího správního soudu, kde byl formulován postup týkající se situací, kde povinný subjekt musí posoudit, zda se jedná o žádost o nahlédnutí do spisu nebo o žádost dle informačního zákona. S ohledem na obsah žalobcovy žádosti, konkretizaci jím požadovaných dokumentů a soudem zjištěný rozsah těchto dokumentů ve vztahu k danému správnímu spisu (viz výše), má soud za to, že žádost nebylo možné vyhodnotit jako žádost o nahlédnutí do spisu. Soudem rovněž nebylo shledáno, že by se žalobce snažil obejít institut nahlížení do spisu pomocí podání žádosti dle informačního zákona. Požadované dokumenty byly totiž náležitě konkretizovány a netvořily podstatnou část spisu. Proto soud dospěl k závěru, že povinný subjekt postavil své rozhodnutí o odmítnutí žádosti na nesprávném právním základu.

[48] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud shledal, že se žalovaný ztotožnil s právním posouzením věci provedeným povinným subjektem, tedy se závěrem, že žalobce požadoval dokumenty představující podstatnou část předmětného správního spisu (viz třetí odstavec str. 3 napadeného rozhodnutí). Dále s povinným subjektem souhlasil i ve vztahu k vyhodnocení žádosti jako žádosti o nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu. Žalovaný odkazoval (mimo jiné) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci 8 As 51/2019, z něž dle jeho názoru vyplývá, že pokud by se měl žadatel po vyhovění jeho žádosti dostat ke kompletnímu obsahu správního spisu nebo jeho podstatné části, musí být žádost vyhodnocena jako žádost o nahlédnutí do spisu. S ohledem na posouzení rozsahu požadovaných dokumentů soudem provedené výše nelze dát žalovanému ve vztahu k této argumentaci za pravdu, odůvodnění je v tomto směru nesrozumitelné a nedostatečné. Ačkoli jsou prezentované závěry obecně platné, v nyní posuzované věci by žalobce v případě vyhovění jeho žádosti neměl k dispozici celý obsah spisu ani jeho podstatnou část, stejně jako neměla být jeho žádost posuzována jako žádost o nahlédnutí do spisu podle správního řádu. Žalovaný pochybil, když se ztotožnil s hodnocením věci provedeným povinným subjektem a tuto jeho argumentaci přejal. Soud znovu pro přehlednost uvádí, že žalobce se nedomáhal nahlížení do spisu ani podstatné části správního spisu, ale požadoval konkrétní informaci podle informačního zákona; tak měla být jeho žádost posouzena, což se dosud nestalo.

[49] Ohledně případných osobních údajů v požadované informaci soud obecně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019, č. j. 14 A 11/2017-39. Pokud v požadované informaci osobní údaje jsou, je nutné respektovat tento rozsudek a postupovat podle něj. Soud odkazuje zejména na bod 24 tohoto rozsudku:

„(...) tvoří-li osobní údaje pouze dílčí část požadované informace, je třeba poskytnout alespoň tu část rozhodnutí, která osobní údaje neobsahuje. Při takovém postupu mohou správní orgány využít proces anonymizace, kdy v požadovaném rozhodnutí začerní či jinak znečitelní osobní údaje. Jakékoli omezení práva na informace je totiž nutné

vykládat restriktivně (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, náleze Ústavního soudu ze dne 27.9.2005, sp.zn. I. ÚS 394/04, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2007, č.j. 3 Ads 33/2006-57, ze dne 2. 7. 2007, č.j. 1 As 44/2008-116, anebo ze dne 17. 2. 2011, č.j. 1 As 105/2010-73). Podmínky omezení práva na informace jsou upraveny v § 12 ZOOÚ, který mimo jiné uvádí, že všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.“

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- [50] V dané věci tak soud uzavírá, že po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo shledáno, že byly naplněny důvody k odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí předmětných dokumentů z těch důvodů, které uváděl povinný subjekt a žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že doposud není jasné, jak by žádost žalobce měla být konkrétně posouzena (to posouzení, které bylo provedeno, neodpovídá shora uvedenému postupu a judikatuře), soud přistoupil pouze ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů pro rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.), aniž by postupoval podle ust. § 16 odst. 6 informačního zákona a nařídil povinnému subjektu informace poskytnout (toho se v žalobě nedomáhal ani žalobce), neboť v době rozhodnutí soudu není jasné, zda zde jsou důvody pro odmítnutí žádosti či nikoliv. To musí posoudit znovu žalovaný nebo povinný subjekt po vydání tohoto rozsudku vázán shora uvedeným právním názorem soudu.
- [51] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť postupoval podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., navíc účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.).
- [52] Výrokem III. soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Daný výrok je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že v řízení měl plný úspěch žalobce, rozhodl soud, že je žalovaný povinen žalobci zaplatit náklady řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- [53] Náklady žalobce za řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a odměna advokáta. Ta zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], přičemž za každý z nich náleží částka 4 620 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů v částce 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za řízení o žalobě tak zástupci žalobce náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 10 140 Kč [2 x (4 620 + 450)]. Zástupce žalobce není plátcem DPH. Celkové náklady za řízení o žalobě tak činí 13 140 Kč. Soud za účelné náklady nemá vypracování repliky, neboť ta nebyla pro posouzení důvodnosti žaloby zapotřebí, věc byla jasná na základě žaloby a předloženého spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. února 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu